

Wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 9 marca 2010 r. sygn. II SA/Bd 814/09

Zgodnie z cytowanym rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, przy orzekaniu o prawie do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju - bierze się pod uwagę rodzaj niepełnosprawności, w szczególności, czy osoba porusza się na wózku inwalidzkim, jest leżąca, ma znaczne ograniczenia w przyjmowaniu pokarmów i innych czynnościach fizjologicznych. (§ 5 ust. 1 pkt 4).

Użycie określenia "w szczególności" oznacza, że ustawa przykładowo wskazuje na okoliczności, które należy brać pod uwagę. Rozstrzygnięcia orzekających w sprawie organów są w tym zakresie niewystarczające. Przykładowo, brak określenia z ilu pokoi składa się jej mieszkanie, ilości lokatorów i stanu ich zdrowia, szczegółowego określenia rodzaju schorzenia skarżącej w kontekście możliwości poruszania się. Organ nie wyjaśnił, dlaczego uznał, że stan zdrowia skarżącej nie uzasadnia przyznania jej dodatkowego uprawnienia w postaci zamieszkania w oddzielnym pokoju.

W świetle art. 5 ust. 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych należy stwierdzić, czy skarżąca jest osobą niepełnosprawną poruszającą się na wózku inwalidzkim albo też cechuje ją taki rodzaj niepełnosprawności, który wymaga zamieszkiwania w oddzielnym pokoju. O ile ta pierwsza okoliczność jest wymierna, to druga z nich wymaga omówienia bliższego, jako przesłanka uznaniowa. Uzasadnienie orzeczenia nie spełnia wymogów art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego. Obowiązkiem organu jest zawarcie w uzasadnieniu decyzji wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego tak, aby uzasadnienie było przekonujące dla strony. Nie odpowiada wymogom dobrej administracji lakoniczne i zdawkowe uzasadnienie.

Źródło: Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych